

4.a iepazīstas ar Zemgali un tās sirdi- Jelgavu

Mūsu pirmajā šī mācību gada ekskursijā devāmies uz Jelgavu. Mūsu ceļš veda pa Rīgas šaurajiem ceļiem un lielajām šosejām.

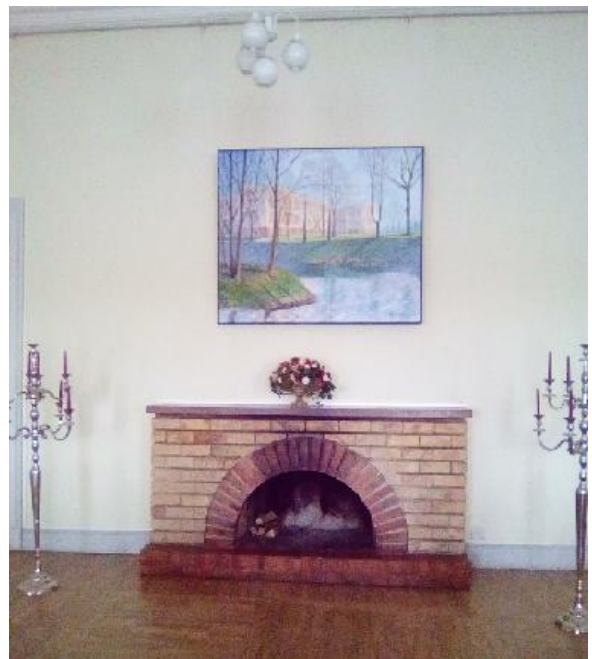
Vēl Vidzemē mūs pavadīja saulīte, bet Zemgalē tās vairs nebija. Tā nu mūsu ceļš

aizveda uz Jelgavas pili.

Jelgavas pils ir

ļoti liela un skaista. Tā ir pati lielākā pils Baltijas valstīs. Pilī studē studenti un mācās ģimnāzijas skolēni. Kā mums stāstīja gids, šī pils ir trīs reizes cietusi. Vienreiz pat pavisam nojaukta. Gids stāstīja, ka šajā pilī mīt spoki. Jo, kas tad tā par pili bez spokiem? Mēs redzējām skeletgalvu, kura atrasta pils sienās, lielgabalu un kuģa zvanu, pie kura jāiedomājas vēlēšanās, tad jāzvana, lai tā piepildītos. Mēs gājām uz zāli, kurā kādreiz ballējies hercogs. Šajā zālē bija skaistas gleznas.

Pēc pils apskates, devāmies uz Hercoga kapenēm. Tajās bija ļoti daudz sarkofāgu, kuros iekšā esot īsti zārki ar īstiem skeletiem. Gids stāstīja, ka esot ticējums- ja atvērsot sarkofāgu un zārku, tad pils aizdegšoties. Vai tā bija sakritība vai arī nejaušība, bet pirms 7 gadiem vienu zārku atvēra vaļā zinātnieki, lai veiktu pētījumus. Un, ticiet vai ne, pils aizdegās! Mēs redzējām arī mazus zārciņus, kuros apglabāti bērni. Uzzinājām, ka agrāk bērni bieži miruši no slimībām, kuras mūsdienās neskaitās bīstamas.

Pēc ekskursijas pa kapenēm devāmies uz Pasta salu. Tur mēs ar garšīgu muti notiesājām skolas ēdnīcas un pašu paņemtos ēdienus. Arī Pasta salas bērnu laukumīņš iepazīna mūsu jautro kompāniju. Visi bērni trakoja un izklaidējās uz nebēdu.

Pēc ēšanas un skriešanas, pa interesantu gājēju tiltiņu devāmies pie „Vientuļā

studenta” skulptūras.

piepildoties visas vēlēšanās.

Paberzējot studenta roku,

Tad devāmies uz karamelu darbnīcu. Tā pieder kādai ģimenei. Saimniece ir jauna uzņēmēja, kura pati izdomājusi šo biznesu. Saimniecei palīdz omīte. Darbnīcā mēs redzējām divus jaunus puisi, kuri staipīja

karameli, līdz tā piepildījās ar gaisu.

Mēs

jautājām, kā sauc šo profesiju un kur to mācās. Uzzinājām, ka šo profesiju nevar nekur apgūt, to mācās tikai darot šo darbu, bet pieteikties var tikai tad, kad tev ir 18 gadi. Saimniece smējās, ka šo profesiju varētu saukt- „karamelu staipītājiem”.

Mēs noskatījāmies karamelu gatavošanas procesu, mums iedeva zilus cimdus un bija iespēja uztaisīt pašiem savu karameli.

Katrs izvēlējamies, kādu kameles formu gribam veidot, tad mums „karamelu staipītāji” parādīja, kā tā jāuztaisa. Lielākais pārsteigums bija, ka kamele bija karsta. Darbnīcā katru dienu saražojot 150 kg karamelu. Kad jautājām, vai arī uz ārzemēm sūta garšīgo produkciju, mums izstāstīja, ka pieprasījums pēc šīm karamelēm Latvijā esot tik liels, ka knapi spējot saražot tik, cik vajadzīgs. Tāpēc, ja gribot sūtīt uz ārzemēm, esot jāpaplašinās, ko pagaidām neesot plānots darīt. Kad bijām uztaisījuši kameles, gājām

iepirkties. Bija daudz dažādu karamēļu veidu, ka nevarēja saprast, kuras ņemt. Īsta

saldummīļu paradīze!

Laimīgi un lipīgām mutēm braucām mājās. Mums šī ekskursija ļoti patika. Mēs priecājāmies, ka varējām uztaisīt paši savu karameli.

Paldies skolotājām Alisei un Guntai par līdzbraukšanu. Paldies mūsu izveicīgajiem šoferīšiem, un, protams, skolai par atļauju braukt šādā neaizmirstamā ekskursijā.

4.a klases rakstveži- Jēkabs un Līva.